לם:

לקמן מ.], צ) בילה כח:,
 לקמן קמו: ע"ש מוספתה
 פ"ד, ד) [ברכות ט. וש"נ],

ד) [ל"ל רבי], ו) [לעיל כט.],

ו) דוכ"כ תוספות עירובין טז.

ד"ה אימא ובכתובות נא. ד"ה

מני ודף פט. ד"ה ש"מ וב"ב כז. ד"ה הא ועי חוס' לקמן מו: ד"ה כבתה וחוס' ברכות

מב. ד"ה הסבו ותוספות ב"מ

יג: ד"ה הא מבני וע"ע רש"י

ב"מ כג: ד"ה הא של ב"ב], ד) [אמר ר' יוחנן הלכה כו'],

גליון הש"ם

נמ' הכי איתמר מחלומת

גם' הכי איתמר מחלוקת בקרקע, עי' מ"ק לף יט ע"צ מוס' ל"ה שלסור ול"ע: תוס' ד"ה ממעשה וכו' במלה אפילו בקדירה

חייתא. ע"י לקמן דף מז ע"ב מוס' ד"ה כמה טומנין: ד"ה אא"ב ובו' באת לד"י דוקא שמחמם.

נראה לריי דוקא שטונטם. ע"י לקמן דף עו ע"ל מוס' ד"ה הואיל ולאוין: בא"ד דהא לית להו מתוך.

דבריהם ל"ע דלענין מתוך מה הפרש בין ראויים או אינן ראויים. וראיתי ברשב"א

שהוסיף ומאן דלית ליה מתוך לית ליה הואיל ויסוד זה נסתר מפירכת הגמי

לא ליחייב ולע"ג ובתשובה

לח ליחייב ולפייג ובתשובה וגם בדרשוב הדרשוב הבחיבו בנהשייב: בא"ד בדאמרינן השלק הדר גשיילית. ק"ל למיה זו למאי הולככו לראיה זו הא להדיא איתה בייתה של הדיף מילה עדיף.

והאי סנא. ר׳ שמעון היא דמתיר

להשתטף כל גופו בשבת בחמין

שהוחמו מע"ש והיינו דקאמר כחמין

שהוחמו בשבת אסור (4) הא שהוחמו

מאתמול שרי ואי בי"ט כחמין שהוחמו

בי"ט ואסור ברחילה דאפי' בית הלל

לא שרו להחם בי"ט אלא לפניו ידיו

ורגליו אבל לשיטוף כל גופו לא: לא

ישמטף. בשבת: בין בחמין. ואפי׳ הוחמו בחול: בכלי. דהרואה

אומר היום הוחמו ומוכחא מילתא

דתולדות האור נינהו ואתי להחם

בשבת כגון נותן לוכן בחמין: אבל

בקרקע. כגון אמבטאות של מרחלאות

והן חמי האור: מוסר. דבטלי להו

מתורת חמין: והא מעשה דאנשי

טבריא כו'. אלמא במילתייהו קיימי:

גר מצוה

יד א ב מיי פייל מהלי יו"ע הלכה טו סמג לאון עה טוש"ע או"ח סימן תקיל סעיף ב: שו ג ד מיי פכ"ב מהלי שבת הלכה ג סמג לאון ם. סה טוש"ע או"ח סימן שכו

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה והאי תנא וכו' שהוחמו בשבת אסור ברחיצה הא שהוחמו:

מוסף רש"י

לא יחם אדם חמין לרגליו. לרחון רגליו, חוכל פש החיר הכתוב ולא להבעיר אור בשביל רחילה (ביצה כא:).

תום' ישנים

א) הא דלא מייתי בעבר ושהה מהכל דלסור דשלני הטמנה דיש להחמיר: ב) ואם שאמר ולימא ב) ומם מחמר ונימח דמתני קודם גזירה וי"ל דמסתמא אחר גזירה דגזירה

לתקותמו מות גדרט הגדרט קדמוני היחה: ג) ומהר"מ מפרש דחמין שהוחמו מע"ש היינו שנסתלקו מעל האור מבע"י שמסתקון מבער החוד מפשר החוד מו שהחתמו בשבת היינו נמי מחתמו מבע"י כל גורכן אך מתחממים והולכין גם בשבת ביותיא אלושי טבריא ובהנה ביותיא אלושי טבריא ובהנה פליני ר"מו ור"י ור"ש ולתנין קרי שהיו חמין כבר ולטננו אל בנססלקו מבע"י אפילו "ברים" אבל בנססלקו מבע"י אפילו "ברים" ביינו שהיינו מבע"י אפילו "ברים" "ברים יובל בנטמנקן ונפשר יוטים ר"מ מודה דשרי להשמטף ולא לרחוץ והאי תגא הוא ר"מ ור"י דאסרי חמין שמתחממין והולכין גם בשבת והשתח פריך שפיר והח מעשה דחנשי טבריח בקרקע הוי ויתיישב נמי ההיח דפי שמנה שרלים דשרי ר"מ תעשה דמנשי עברית בקרקע הוי ויתיישב נתי ההיא דפי שמנה שרלים דשרי ר"מ לרחוץ בקרקע וכן בפרק מבית דמוקי כר"ש:

מוסף תוספות א. אבל ממעשה דאנשי שפיר דייקינן בבייה יום. שמי דאסור מבעוד יום. שמי דאטון כובני. הסילון היו מו מבעו"י מדקתני היו מתחממין מדקתני ׳כחמין יי קועני 'כחמין שהוחמו בשבת' מכלל דלאו בשרת ביי דלאו בשבת הוחמו. תוס׳ הרא״ש. ב. איירי. תוס׳ הרא״ש. ג. א״ו ה״ק, י טומנים בהם מבעו״י, ואי טוטנים בהם מבעו י, ואין מטלטלים אותם משחשכה ולא בביה"ש. ליטנ״ל, T. היכי הו״א דמבעו״י שרי להטמין בדבר המוסיף הבל רמבעו שור יווטמין בדבר המוסיף הבל ובביה״ש אסור, הא. תוס׳ הל∂״ש. ה. א״כ, אפי׳ בדבר המוסיף הבל יטמין, כדרך מטמין מבעו״ שהוא רשנ"א 1 דאי ממחוי׳ דאיז נטניים, ורוא ממוננייואין טומנים בגפת ובזבל, הו״א דהני מילי ייי א לכתחילה, אבל בדיעבד לא מיתסר התבשיל, ואז לא יהיו העולם נמנעים לא יהיו העולם נמנעים מלהטמין בדבר המוסיף, אבל. ליענ״ל, ז. ואסרו להם בדיעבר. ליענ״ל, הסרו התשיל נזהרו בכך. מי התקו, ס. ובמאי. מוס' מלחש, ז. מרחן שפקקו המין. מערב יו״ט. מוס' מלחש, ז. אלומן או אלומן מערב יו״ט. מוס' הלחש, ז. אלומן או מערב יו״ט. מוס' הלחש, ז. אלומן או מערב יו״ט. מוס' הלחש, ז. אלומן או פניו מרבליו תנו סתמא מדייו ורגליו תנו סתמא ידיו ורגליו תנן סתמא כב"ש. תוס' הרא"ש. דייק מסיפא. יב. ובתר. תוס' הרא"ש. יג. אם לא ז

במה טומנין (לקמן ד' מז: ושם) ומבע"י איירי דמשחשיכה אפי' בדבר שאינו מוסיף הבל אסור כדאמרינו בפ"ב (לעיל דף לד.) ואור"י דמתניתין דלקתן איכא לאוקמא בבין השמשות אבל מבעוד יום ה״א דשריא וא״ת והא קתני טומנין בגיזי למר ואין מטלטלין אותן ואי בין השמשותב איך טומנין בהן והא אסור לטלטלן בי"ל דהוה מוקמינן כר' דאמר (לעיל ד' ח:) כל דבר שהוא משום שבות לא גזרו עליו בין השמשות וא״ת אי כר׳ אתיא™ אי מבעוד יום שרי להטמין ביה"ש נמי שרי דכל דבר שהוא משום שבות כו׳ה וי"ל דה"א בהטמנה החמירו וה"ר שמואל מוורדין מפרשי ממעשה אנשי טבריא בטלה הטמנה דאסור אפי׳ לאכול כדקתני ואסורין בשתיה וה"ר יונה מפרש °בטלה אפי׳ בהדירה חייתא והיינו דקאמר בטלה משמע לגמרי מכל דבר: אלא פניו ידיו ורגליו בו'. הכל היה יכול לדקדק מסיפא דקתני בי"ט כחמין שהוחמו בי"ט" אילימא רחילת כל גופו הא הוחמו מעי"ט שרי והא לקמן אסר רחיצה בי"ט דקאמר' למחר נכנס ומזיע אבל רוחץ לא ודוקא שטיפה שרי בבית החילון א אלא דרך הש"ם שמה

שיכול לדקדק מרישא מדקדק"ב ומיהו

קשה לרשב"א דמגופה דמתניתין הוי

מצי למידק בלא הך ברייתא דמייתי

מדקתני ואסורין בשתיה כ"ש פניו ידיו ורגליו דאסירי: אלא אם בן

ממעשה שעשו אנשי מבריא ואסרו להם במלה הממנה מבע"י בטלה הטמנה. נאסרה הטמנה בדבר המוסיף הבל דהא מבע"י נתנו שם הסילון ומפני שהלוננין מתחממין בכך ואע"ג דממילא אסור: בדבר המוסיף הבל. וא"ת מה נריך למילף ממעשה לסילונייהו. לסילונין שלהן שחזרו בהן: ראויין לשחיה. דמחים להו דאנשי טבריא הא מתני׳ היא דאין טומנין בדבר המוסיף הבל בפרק לשתייה ואי בעי רוחן בהן פניו: להשתעף. שנותן על גופו ומשתעף:

ממעשה שעשו אנשי מבריא ואסרי להו רבנן במלה א הממנה בדבר המוסיף הבל ואפילו מבעוד יום אמר עולא הלכה כאנשי מבריא א"ל רב נחמן כבר תברינהו אנשי מבריא לסילונייהו: מעשה שעשו אנשי מבריא: מאי רחיצה אילימא רחיצת כל גופו אלא חמין שהוחמו בשבת הוא דאסורין הא חמין שהוחמו מע"ש מותרין והתניא 🕒 חמין שהוחמו מע"ש למחר רוחץ בהן פניו ידיו ורגליו אבל לא כל גופו אלא פניו ידיו ורגליו אימא סיפא "בי"ם כחמין שהוחמו בי"ם ואסורין ברחיצה ומותרין בשתיה לימא תנן םתמא כבית שמאי דתנן יבית שמאי אומרים לא יחם אדם חמין לרגליו אא"כ ראויין לשתיה וב"ה ימתירין א"ר איקא בר חנניא

הדר להשתמף בהן כל גופו עסקינן והאי תנא הוא דתניא 9לא ישתמף אדם כל גופו בין בחמין ובין בצוגן דברי ר"מ ר"ש מתיר ר' יהודה אומר בחמין אסור בצונן מותר אמר רב חסדא מחלוקת בכלי אבל בקרקע דברי הכל מותר והא מעשה דאנשי מבריא בקרקע הוה ואסרי להו רבגן אלא אי איתמר °הכי איתמר ימחלוקת בקרקע אבל בכלי, דברי הכל אסור אמר רבה בר בר הִגָּה אמר רבי יוחנן הלכה כרבי יהודה א"ל רב יוסף יבפירוש שמיע לך או מכללא שמיע לך מאי כללא דאמר רב תנחום א"ר יוחנן א"ר ינאי אמר ס (רב) כל מקום שאתה מוצא שנים חלוקין ואחד מכריע הלכה כדברי המכריע חוץ ימקולי מטלניות שאף על פי שרבי אליעזר מחמיר ורבי יהושע מיקל ור' עקיבא מכריע

אין הלכה כדברי המכריע חדא דרבי עקיבא תלמיד הוא ועוד הא

רב נסים גאון

ראויין דשתיה. נראה לר"י ®דווקא שמחמם אותם לצורך שתיה אבל"ג לצורך רחיצה אע"ג דראויין לשתיה אסרי ב"ש ®דהא לית להו מתוך"ד (פינה ד' יב. ושם) ובפ"ב דבילה (ד' כא: ושם) אסרי ב"ש מדורה להתחמם כנגדה ואע"ג דראויה היא לבשל ולאפות מו אומר ר"י דמהכא נמי יש לדקדק דאי שרו ב"ש ללורך רחיצה משום דראויין לשתיה א"כ לא אחיא מתני' אפי' כב"ש דקתנישו ואסורין ברחיצה ומותרין בשתיה ומדקתני ומותרין בשתיה מכלל דראויין לשתיה ואפ״ה קתני דאסורין ברחיצה אלא ודאי™ לא שרו ב״ש אלא כשעושה לזורך שתיה ונראה לר״י דיכול לחמם אפי׳ ביותר מכדי שתיה^זה כדאמר בפרק הדר (עירוצין ד׳ פח.)^{יט ©} נשייליה לאימיה אי לריכה נחיימו אגב אימיה ודוקא בכדי שיעור לרגליו אבל לצורך כל גופו לא והיינו טעמא שהבלנים חשודים דפעמים שיחממו עיהרן לרחילה:

וב"ה מתירין. משמע דוקא לרגליו אבל לצורך כל גופו⊂ לא וכן משמע בכולה שמעתין דמחמירין בחמין שהוחמו בי״ט כחמין שהוחמו בשבת וגזרו על הזיעה ביו"ט כמו בשבת כדאמר בבילה בהמביא (לב.) ולקמן (דף מ. ושם) א"כ משמע שאסור לעשות הבערה בא משום רחיצה שאם לא כן לא היו גוזרים על הזיעה וחימה דמ"ש הבערה דרחיצה מהבערה דזיעה דשרי מדאורייחא כדמוכח המס^{כב} ואומר ר"י בשם ריב״א דרחילה אינה אלא לתענוג ואסורה⊂ג כמו מוגמר דאסור בפ״ק דכתובות (ד׳ ז. ושם) משום דאין שוה לכל נפש וכן משמע בירושלמי דהיינו טעמא דרחילה ב™ אבלבה זיעה שוה היא לכל נפש דאינה תענוג אלאבי לבריאות בי והא דתניא לקמן (ד׳ מ.) מרחץ שפקקו נקביו מעי״ט למחר

נכנס ומזיע כח ה״ה אפי׳ הוחם בו ביום כט אלאל נקט מעי״ט דאפ״ה דוקא מזיע אבל רוחדלא לא: ברן בחמין בין בצוגן. נראה לר"י דהיינו אפי׳ חמין שהוחמו מע"ש דהא אוסר אפי׳ לוגן ומסתמא בהגך חמין אסיר ר׳ יהודה לב ועוד דמסתמא לא מיירי בדעבדי איסורא והאי מנא הוא דקאמר היינו ר"ש^{דג} ועוד אומר ר"י דיש להוכיח דבחמין שהוחמו מע"ש פליגי דאמר בפרק חבית (לקמן ד׳ קמו. ושם) ^{דד} מה חמי טבריא חמין אף מי מערה חמין הרוחץ דיעבד אין לכתחילה לא מכלל דלהשתטף אפי׳ לכתחילה מני ר״ש היא דתניא לא ישתטף כו' ואי בשהוחמו בשבת פליגי אבל מערב שבת שרי ר' יהודה אמאי לריך לאוקמה כר"ש לוקמה כר' יהודה ובהוחמו מע"ש דהא דומיא דחמי טבריא קתני^{לה}: והא שעשה דאנשי שבריא בקרקע הוה ואסרי להו. הקשה ה"ר אליעזר ממי"ץ מאי פריך התס הוחמו בשבת כדקתני כחמין שהוחמו בשבת משמע דבהוחמו מע"ש שרי ג'והכא בהוחמו מע"ש פליגי כדפרישית ומפרש הר"ר יוסף דס"ל להש"ס מדמחמיר ר"מ כ"כ דאוסר אפי׳ לונן לו מחמיר נמי לאסורלו ע"ש אטו שבח^{לח} ולהכי פריך והא מעשה דאנשי טבריא בקרקע הוה ואסרי להו^{דט} בהוחמו בשבת^{וו} ורב חסדא קאמר אבל בקרקע ד"ה מוחר אפי׳ בהוחמו בשבת דהא לר"מ אי הוה אוסר להו בהוחמו בשבת בהוחמו מע"ש נמי הוה אוסר וקשה דר"מ אוסר להשתטף בצונן אפי" בקרקע כדמסיק דבקרקע פליגי ובפרק שמונה שרצים (לקמן דף קט. ושם) משמע דשרי דקאמר התם רוחלין במי גרר ובמי חמתן ובמי עסיא ובמי טבריא אבל לא בים הגדול ורמינהו רוחלין במי טבריא ובים הגדול כו׳ ומוקים בתרייתא כר׳ מאיר וי״ל דבקרקע דהכא דאסר היינו^{מא} דומיא דכלי דדמי לרוחץ בחמין והתם בנהר המירו שנראה כמיקר בנהר ואפי׳ בחמי טבריא לא דמי לאדם רוחן בחמין:

אמר רבה בר בר חנה ® הלבה בר' יהודה. אע"ג דר' יוחנן אית ליה הלכה כסתם משנה^{מב} הכא משום דר' יהודה מכריע הוא^{מג} אין הלכה כסתם וקשה דבפרק קמא דפסחים (דף יג. ודף כא. ושם) פריך ונימא מר הלכה כר' מאיר דסתם לן תנא כוותיה אע"ג דסבר דרבן גמליאל מכריע הוא דפריך בתר הכי ונימא מר הלכה כרבן גמליאל דהוה ליה מכריע וי"ל דסתם דהכא גריע מההוא סתם דהכא סתם במתני׳ ומחלוקת בברייתא והלכה כמכריע ומיהו אי לאו הכרעה הוה הלכה כסחם מתני׳ אע״ג דמחלוקת בברייתא: (נשיו) הא חמין שהוחמו מבעוד יום מוֹתרים והתניא חמין שהוחמו בו'. מימה לוקי ההיא ברייתא דאסרה בכלי משום דהרואה אומר היום הוחמו ומתנימין ™ בקרקע כמשמעה כדמפליג בסמוך בין כלי לקרקע וי"ל דדוקא בשיטוף דקיל איכא לפלוגי אבל ברחילה דחמירא לא מסתברא לפלוגי בהכי:

אע״פ שהוא גרוף וקטום אסור. נמצא האסור שני פנים, צונן שלא הוחמו כל עיקר, ותבשיל שהתחיל להתבשל ולא הגיע למאכל בן דרוסאי, והמותר שני פנים, חמין שהוחמו ולא בשלו כל עיקר, ושבשלו כמאכל בן דרוסאי ואפילו בשלו כל צרכו מותר. ומאי רקשי ליה זיקא, מסקנא כלישנא בתרא וכרב אשי דבין דגדיא ובין דבר אחר בין שריק ובין שלא שריק שרי. לא יטמיננה בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה דברי הכל אסור. מעשה שעשו אנשי רביר הביאו סילון של צוגן כוי. אין הלכה כאנשי טבריא ובאבר דהא תברינהו לסילוניהיה אוקינטג הא דתנן אסור ברחיצה, להשתטף בהן כל גופו ורי שמעון היא דשרי בחמין שהוחמו מע״ש להשתטף, דתניא אסור להשתטף בין בחמין בין בצוגן דברי רבי מאיר, ורבי שמעון מתיר, רבי יהודה אומר בחמין אסור בצוגן מותר. אמר רבה בר בר תנה אמר רבי יוחנן הלכה כר׳ יהודה.

מוסף המ"ש. 7.ג אם לא ה" מוסף המ"ש. T. שהותרה מלאכה לצורך הותרה נמי שלא לצורך. ממכ"ן, [ו]בעינן צורך אוכל מחממם לצורך שתיה [אלא]. מוסף המ"ש. T. ביון שהותכה ולצורך הותרה נמי שלא לצורך. ממכ"ן, [ו]בעינן צורך אוכל נפש. רטני"ם. מוסף המ"ש. T. ביון שהותמה לדעת נפש. רטני"ם. מוסף המ"ש. ב. הרכא פי מוכנין. רסני"ם. 10. ביי ינוקא דאשתפוך המימי. מוסף המ"ש. ב. היכא דאינן ראויים לשתיה. מוסף המ"ש. ב. בא מוסף המ"ש. ב. ב. אפי לעשות פחמים ולמוסרן לאולירין מותר מן התורה. מוסף המ"ש. ב. דאפי לעשות פחמים ולמוסרן לאולירן מותר מן התורה. מוסף המ"ש. ב. דאפי לעשות ואסור להחוץ, ומתרץ [לאו משום דכתיב] אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם׳. ממכ"ן. ב. 6. פניו ידיו ורגליו צורך כל נפש, וכן. ממכ"ן. ב. משום רפואה היא, לשמור. מ" הכ"ץ. ב. 1. והכל צריכין לה, משא"ב ברחיצה. ח"ק". ב. 1. מוסף מוסף במ"ש. לב הצא מוסף מל"ש. ב. 3. שני מוסף מל"ש. ב. 3. מיי להויע. מוסף מל"ש. ב. 3. מיי להויע. מוסף מל"ש. ב. 3. מיי להויע. מוסף מל"ש. ב. ל משות המוסף בל"ש. ב. 3. מיי לבוד בא מלהנדג מיוסף לב. דשות המוסף לב. הצא מוסף מל"ש. ב. 3. מיי להודג את המוסף לב. המשריו"ם אור המוסף לב. הצא מהלודג מוסף מלמודג מוסף מלחיצה. ב. 3. משות המוסף לב. הצא מוסף מלמיש. ב. 3. משות המוסף ב"ל מוסף מלחוד אור מוסף להודג מוסף מלחיצה ביון מוסף לב. הצא מוסף מלמים. ב. 3. משות המוסף להודג מוסף מלמים. ב. 3. משות המוסף לב. משות המוסף לב. משות המוסף לב. משות המוסף מל"ש. ב. 3. משות המוסף להודג מוסף מלמים. מוסף מל"ש. ב. 3. משות המוסף מל"ש. ב. 3. משות המוסף מל"ש. ב. 3. מלמים מוסף מל"ש. ב. 3. מוסף מלמים מוסף מל"ש. ב. 3. מיי מוסף מלמים מוסף מל"ש. ב. 3. מוסף מלמים מוסף מל"ש. מוסף מלמים מוסף מל"ש. מוסף מלמים מוסף מל"ש. ב. 3. מוסף מלמים מוסף מל"ש. מוסף מלמים מוסף מל"ש. מוסף מלמים מוסף מל"ש. מוסף מלמים מוסף מל"ש. מוסף מלמים מוסף מל"ם. מוסף מל"ם מוסף מלמים מוסף מל"ש. מוסף מלמים מוסף מל"ם מוסף מל"ם. מוסף מוסף מל"ם מוסף מוסף מוסף מל"ם. מוסף מוסף מלמים מוסף מוסף מלחים מלמים מוסף מוסף מוסף מוסף מלחים מוסף מל"ם מוסף מוסף מוסף מוסף מוסף מל"ם מוסף מוסף מל צוריכין לה, משא"כ ברחיצה. מי הכיץ. בח. לאו דוקא פקקו נקביו מעריו"ט אלא. סוס' הכלז"ש. בט. שרי להזיע. מוס' הכמ"ש.
ל. משום רחיצה. מוס' הכלז"ש. לא. (ד)אע"ג דמעריו"ט הוסק. מוס' הכלז"ש. לב. דהא מכריע עביד ליי תלמודא. לענ"א. לג. דשרי
ל. משום רחיצה. מוס' הכלז"ש. לא. (ד)אע"ג דמעריו"ט הוסק. מוס' הכלז"ש. לב. דהא מכריע עביד ליי תלמודא. לענ"א. לג. דשרי
בהוחמו בער"ש, אבל אם הוחמו בשבת לא הזה שרי. מוס' הכלז"ש. לT. הרוחץ במי מערה ובחמי טבריה מסחפג באלונטיתי, ודייק בגמ". כיענ"א. לה. אלא ע"כ דפלוגתא דהני תנאי היינו כשהוחמו מער"ש, אבל בהוחמו בשבת אפיי ליגע באצבע קטנה
אסיר בהם לדברי הכל. ריענ"א. לו. בכלי. מוס' הכלז"ש. לT. בחמין שהוחמו. מוס' הכלז"ש. לT. למה שהיה אוסר אם הוחמו בשבת, לון ה"ש היא. כתנ"ן [ד]שריא בקרקע חמין שהוחמו מער"ש. מוס' הכלז"ש. מוס' לקמן קט. ד"ה לוסלין, מב. ומתני [ד"ש היא. כתנ"ן [ד]שריא בקרקע חמין שהוחמו מער"ש. מוס' הכלז"ש. מוס' הכלז"ש. מוס' לקמן קט. ד"ה לוסלין, מב. ומתני מוס' הכלז"ש.

חבית מים אע"פ שא"ל אלא לקיתון אחד:

ערוכה בבילה ממלא נחתום

, חדא דר' עקיבא לגבי רבי אליעזר ורבי יהושע תלמיד הוא. פירוש שלו תמצאנו בנדרים בפרק הנודר מן במדים בכן יונדדי כון המבושל (דף נ) ר' עקיבא אקדשא ליה ברתיה דבר לו זיל הוי כבי רב, אזל הוה י"ב שנין קמיה . יהושע. רבי אליעזר ורבי יהושע. ובר אלעור דובי יחושע. ובהרבה מקומות תמצאנו כשהוא מדבר עם אחד מהן אומר ר' תרשני לומר לפניך דבר אחד ממה שלימדתני תגד דאלך [תמצא זה] בר"ה (כה) בשעה ששיגר רבן גמליאל לר" יהושע אני עליך שתבוא אצלי במקלך כו', דתניא הלך ר"ע לר' יהושע מיצר, א"ל ר״ע ר׳ תרשני לומר לפניך ו עד הו שני לומו לפנין דבר שאחד שלימדתני. ובסנהדרין (דף סז) ר"ע שנים מלקטין קישואין כו׳, ובתלמוד אמרו גמרה מר׳ אליטזר ולא מררה הדר גמרה מר' יהושע ואסברא גמורה מה יהושע הסבות ניהליה. ועוד הא הדר ביה רבי עקיבא לגבי ר׳ יהושע. מפורש זה בפרק במה מדליקין (דף כט).

רבינו חננאל

מדאסרו להו רבנן שמע . מיויה דרמלה הממוה רדרר המוסיף ואפילו מבעוד יום. אסיקנא דכופח מקום שפיתת קדירה אחת הוא, יאם הוסק בגפת או בעצים . הרי הוא כתנור ואסור לסמוך בו, וכ״ש בתוכו או